

Блясък

ДЖЕСИКА ЧОН

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Shine*

Copyright © 2020 by Jessica Jung and Glasstown Entertainment

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2511-4

★ Първа глава ★

Вдигни брадичка, кръстосай крака. Глътни корема, изправи рамене. Усмхни се така, сякаш цялата вселена те подкрепя. Повтарям мантрата наум, докато камерата се фокусира върху лицето ми. Тъгълчетата на устните ми се извиват в очарователна усмивка, приканваща да разкриеш всичките си тайни.

Но не те съветвам да го правиш. Казват, че трима могат да пазят тайна само ако двама от тях са мъртви. Е, това важи с пълна сила в моя свят, където непрестанно си под светлините на прожекторите и тайните са в състояние да те унищожат. Или поне да унищожат шанса ти да блеснеш.

– Сигурно сте на седмото небе, момичета! – Интервюиращият е мъж на средна възраст с мазна, зализана назад коса и светла кожа. Добре изглежда, с изключение на електриковоровозовата сатенена вратовръзка и червената риза. Нетърпеливо се навежда напред, впервайки грейнали очи в деветте момичета пред себе си, до едно със съвършени прически, безупречно чисти лица, лъщящи от дългогодишната употреба на подхранващи маски, и кръстосани под еднакъв тъгъл крака, обути в разноцветни пастелни обувки на токчета. – На първо място сте във

всички класации, и то с дебютното си парче! Как се чувствате?

– Изключително сме развълнувани – обажда се ентузиазирано Мина, разкривайки в широка усмивка искрящо белите си зъби.

Опитвам да направя същото.

– Това е сбъдната мечта – допълва Юнджи и надува огромен балон с ягодовата си дъвка.

– Толкова сме благодарни за възможността да я постигнем заедно – изчуруликва Лизи, повдигайки греещи очи изпод сребристите си клепахи.

Видимо заинтригуван, интервюиращият заговорнически се накланя напред.

– Значи се разбирате помежду си? Девет невероятно красиви момичета в една и съща група. Едва ли ви е лесно.

Сумин се размива непринудено, свивайки перфектно изрисуваните си яркочервени устни.

– Няма лесни неща. Но ние сме семейство, а семейството винаги е на първо място – казва тя и преплита ръце със седналата до нея Лизи. – Създадени сме да бъдем заедно.

Водещият полага разтреперана ръка над сърцето си.

– Колко мило! А какво обичате най-много в съвместната си работа? – Погледът му бавно пропъзлява по групата и спира върху мен. – Рейчъл?

Моментално стрелвам очи към грамадната камера зад него. Усещам обектива върху себе си. *Вдигни брадичка, кръстосай крака. Глътни корема, изправи рамене.* От години се подготвям за този миг. Усмиввам се широко, превръщайки интервюиращия в свой най-добър приятел. И загубвам дар слово.

Кажми нещо, Рейчъл. Каквото и да било. Толкова отдавна чакаш този момент. Дланите ми лепнат от пот и забелязвам как другите момичета се размърдват неловко на местата си. Камер-

рата пари върху кожата ми като нажежен прожектор, а устата ми пресъхва, правейки говоренето почти невъзможно.

Накрая водещият въздъхва и се смилява над мен.

– Репетирали сте шест години, преди да пожънете големия си успех. Оправда ли преживяването очакванията ти? – пита с усмивка, подхвърляйки ми по-лесен въпрос.

– Да – успявам да изграча, все още усмихната широко.

– Разкажи ми малко повече за живота си преди грандиозния дебют в момичешка банда – продължава той. – Какво ти хареса най-много от престоя в общежитието?

Преравайки мислите си за отговор, дискретно избърсвам потта от ръцете си върху кожената седалка под себе си. Тогава в главата ми изниква идея.

– Иска ли питане? – казвам, вдигайки перфектните си нокти на бели и лавандулови райета пред камерата. – Имах цели осем лични маникюристи. Все едно живеех в салон за маникюр!

Божичко! Какво ме прихваща? Наистина ли току-що казах, че любимата ми част от подготовката е безплатният маникюр?

За огромно мое облекчение интервюиращият избухва в бурен смях. *Добре, ще се справя някак.* Изкисквам се заедно с него и останалите момичета бързо се включват. Той ми хвърля мазна усмивка. *О, не!*

– Рейчъл, ти получи много похвали за вокалните си умения. Смяташ ли, че талантът ти вдъхновява другите участнички в групата?

Това ме кара да се изчервя и бързам да вдигна ръце над лицето си, за да прикрия руменината по бузите си. Главата ми отново започва да бучи. Репетирала съм отговорите на тези въпроси безброй пъти, но всеки път щом застана пред камерата, се сковавам от ярките светлини и мисълта, че ме гледат милиони

хора. Умът ми сякаш се отделя от тялото и дори най-усилената подготовка не е в състояние да го върне обратно. В гърлото ми засяда буца колкото топка за голф, когато виждам застиналата върху лицето на интервюиращия усмивка. *Проклятие! Колко ми време е чакал да му отговоря?* Изстрелвам светкавично:

– Да... имам талант. – С крайчеца на окото си виждам Лизи и Сумин да се споглеждат, повдигайки вежди. *Мамка му!* – Но не съм най-талантливата. Така де, групата... всички момичета...

– Рейчъл се опитва да каже, че обичаме това, което правим, и черпим вдъхновение една от друга всеки ден – уверено се намесва Мина. – Като главна танцьорка в групата аз съм научила много от баща си за работната етика...

Прекъсва я пронизителният звън на училищния звънец. Камерите изгасват и усмивката на интервюиращия слиза от лицето му. Без да бърза, той съблича сакото си, разкривайки грамадните потни петна отдолу, а ние деветте – едни от най-добрите възпитанички на „Ди Би Ентъртеймънт“ – изчакваме оценката си от пробното интервю.

– Искам да видя повечко ентузиазъм следващата седмица. Не забравяйте, че единствената разлика между вас и кей-поп звездите е желанието за успех! Юнджи... – Тя го поглежда с околорени от страх очи. – Докога трябва да ти повтарям да не дъвчеш дъвка на интервютата! Още едно провинение и те изпращам обратно на уроците за начинаещи. – Юнджи пребледнява като платно и свежда ниско глава. – Сумин! Лизи! – Двете рязко вдигат погледи нагоре. – Покажете повече характер! Никой не плаща двеста хиляди вона* за концерт на кей-поп звезди, използващи тонове грим, за да прикрият факта, че не могат да обелят две думи на кръст. – Лизи изглежда така, сякаш всеки

* Вон – официалната валута на Южна Корея. – Б.пр.

момент ще се разплаче, а бузите на Сумин придобиват цвета на яркочервеното ѝ червило. Накрая интервюиращият се обръща към мен и казва почти отегчено: – Рейчъл, стотици пъти сме говорили за това. Пеенето и танцуването безспорно ти се удават, но те са само част от работата. Щом се затрудняваш толкова на пробно интервю, как тогава ще излизаш пред публика всяка вечер? Или ще даваш интервюта на живо? Очакваме повече от теб.

Кимвайки отсечено с глава, той изважда цигара от джоба на ризата си и излиза от залата за репетиции.

Буквално се разтичам от малкото столче, на което седя през последния час, и с избледняваща усмивка се заемам да масажирам причинената от високите токчета крампа на десния си крак. Чувала съм всичко това и преди. *Постарай се повече, Рейчъл. Отпусни се пред камерата, Рейчъл. Кей-поп звездите винаги трябва да бъдат приветливи и словоохотливи, Рейчъл.* Изпускайки болезнена въздишка, се навеждам да обуя кецовете си. Мина ме поглежда кръвнишки.

– И сега какво? – проронвам тихо.

Тя вдига ръка, показвайки ми перфектния си френски маникюр.

– Значи имаш осем лични маникюристики, а? Сериозно ли? Не сме ти слугини, Рейчъл. – Мина врътва очи.

Ти знаеш най-добре – казвам си наум. От всички в „Ди Би“ точно тя е тази, която вероятно има слуги. Мина е първородна дъщеря на едно от най-старите и влиятелни семейства в Корея, семейство Чу, известно още като семейството на „Си Март“. Из цялата страна са пръснати хиляди оранжево-бели „Си Март“ супермаркети, в които се продава всичко от кимчи, „Якут“* и

* Японско подсладено ферментирало мляко. – Б.пр.

прясно япчи* до електриковожълти фалшиви фланелки на „Хелоу Кити“ с нелепо преведени на английски надписи от рода на „Хамстерът ми е твоя майка“. С две думи Мина има купища пари и е огромен трън в задника ми.

– Нали знаеш, че заради теб провеждаме толкова много пробни интервюта? – Облива ме гореща вълна. Знаем, че е така. Но определено не искам да го чувам от нея. – Не можеш ли поне да се опиташ да отговаряш като кей-поп звезда, а не като уплашено малко момиченце? Или това е прекалено сложна задача за нашата корейско-американска принцеса?

Замръзвам на място. За никого не е тайна, че съм родена и израснала в Щатите (в Ню Йорк, за да бъдем точни), но след навикването от треньора ми по танци, задето съм закъсняла с три минути, и проваленото интервю, не съм в настроение да се занимавам с Мина днес.

– Не си спомням интервюиращият да е задавал каквито и да било лични въпроси на теб, Мина. Може би не си чак толкова интересна, за колкото се мислиш.

– Или просто не се налага да упражнявам отговорите си – отвърща тя.

Въздъхвам тежко. Пропуснах закуската тази сутрин, а е невъзможно да водя вербална битка с Мина на празен стомах. Обръщам ѝ гръб и прибирам токетата в овехтялата си бяла кожена чанта.

– Да не би да ти е под нивото да разговаряш с мен? Майка ти не те ли е научила на никакви обноски? – отсича Мина.

– Ти друго ли очакваше от нея? – казва Лизи, проверявайки грима си в сгъваемо огледалце. После го затваря и ме поглежда с присвити очи. – Сладката малка принцеса Рейчъл, чиято май-

* Сладко-кисело ястие с оризови спагети и зеленчуци, популярно в корейската кухня. – Б.пр.

ка не ѝ позволява да стъпи в общежитието. Може би затова си мисли, че по цял ден си лакираме ноктите.

– Сигурно е хубаво да си любимка на господин Но – шумно въздъхва Юнджи. – Някои от нас са положили големи усилия, за да стигнат дотук. Не всички се радваме на благоразположението на директора на „Ди Би“.

– Надявам се, че нямаш предвид себе си – обажда се Сумин, обръщайки глава към Юнджи. – Не помня кога за последно си проляла и капка пот за нещо.

– Като стана дума за потене, няма да е зле да се освежиш малко, скъпа – казва Юнджи, описвайки кръг около лицето си. – Изглеждаш леко... лъскава.

– Твоят нос пък изглежда леко пластмасов – напада я на свой ред Сумин.

– Заболя ме главата от вас! – оплаква се Лизи на Мина. – Сънбе*, накарай ги да замълчат!

Мина се усмихва.

– Разбира се, Лизи, скъпа моя. Защо просто не включим отново камерата? Така веднага ще им затворим устите! Оу, чакай малко... това върши работа само при Рейчъл!

Стаята избухва в кикот, а моето лице пламва от гняв и унижение. Би трябвало да отвърна на нападките, но не го правя. Както обикновено. Все се залъгвам, че е защото съм приела съвета на майка си присърце – да съм над нещата, да излизам от всяка ситуация с високо вдигната глава и тям подобните мантри на американските феминистки – но буцата в гърлото ми говори друго. Завързвам кецовете и се изправям.

– Извинете ме – казвам, отправяйки се към изхода.

– Извинена си – невинно отвръща Мина.

* 선배 (кор.), Seonbae – опитен, старши. – Б.пр.

С крайчеца на окото си виждам как жестикулира и шушука нещо на останалите момичета, а по лицата им се разливат зло-ради усмивки.

* * *

Академията на „Ди Би Ентъртеймънт“ е досущ като кей-поп звездите, които създава: безупречна, бляскава и приковаваща погледа. Първокачествен имот в сърцето на Чеонгдам-донг*, столицата на кей-поп музиката. През лятото учениците практикуват йога и пилатес в градината на покрива, съревновавайки се помежду си за местата под чадърите, за да избегнат дори най-малкия слънчев загар. Вътре гигантски фонтани с изворна вода, специално докарана от планината Сеораксан, красят облицованите в тиково дърво и мрамор преддверия. Собствениците на „Ди Би“ твърдят, че фонтаните канализират вътрешния ни мир и ни помагат да разгърнем пълния си потенциал, но всички знаем що за шега е това. Тук не съществува такова нещо като вътрешен мир.

Особено когато годишникът е пред очите ти всеки божи ден.

Годишникът (наречен така поради факта, че повечето ученици в школата никога не са имали истински училищен годишник) всъщност са стените около фонтана в главното преддверие, обсипани с фотографиите на всички кей-поп звезди, дебютирали след тренировъчната програма на „Ди Би“. Перфектните им усмивки и лъскави коси ден след ден напомнят на нас, простосмъртните ученици, какво се стремим да постигнем. По средата на стената – където всички се надяваме да извоюваме своето място – върху златна плоча са изписани имена-

* Област в Сеул, Южна Корея. – Б.пр.

та на соловите изпълнители и групи на „Ди Би“, чиито дебютни песни са достигали върха на сеулските музикални класации.

Минавайки оттам, спирам и се вирам с насълзени очи в имената, които вече съм запомнила наизуст. Пьо Йери, Куон Йон Уо, Лий Джийонг... и най-новото попълнение „Некст Бойс“. Усещам позната тежест в гърдите, онази присъща на всеки кей-поп новобранец комбинация от стрес, паника и обезводняване, припомняйки си катастрофалното интервю от преди малко. Разтреперана от спомена, забързвам крачка към самостоятелните репетиционни зали, разположени в западното крило на сградата.

Коридорът е осеян с всевъзможни играчки и реквизити, използвани от най-големите знаменитости на кей-поп музиката. Върху половината от тях са изписани инициалите на „Електрик Флауър“ и Канг Джина (жива легенда и главна вокалистка на най-голямата и най-успешна момичешка група за последните няколко години). Групата дебютира на върха и никога не слезе от него. Когато се записах в „Ди Би“, направо боготворях тези момичета – особено Джина. Сега им се възхищавам още повече, знаейки през какво са преминали, за да постигнат славата си. Но част от мен се пита какво се е случило с онези, които не са заслужили мястото си в групата.

Каква ли ще бъде моята съдба?

Надниквам в една от залите, където второкурсничка упражнява танца си върху емблематична песен на „Блу Пърл“ – „Не се отказвай от любовта“. Видимо капнало от умора, момичето пристъпва едва-едва към музикалната уредба, за да пусне песента отначало. Само като я гледам, всяко мускулче в тялото ми се напряга. Съдейки по запотеното ѝ чело и яркочервените ѝ бузи, сигурно е тук от часове – типичният ден на всеки новак в академията. Когато стигам до дъното на коридора, прокар-

вам пръст по екрана, показващ кои зали са свободни. Все още е доста рано, така че се надявам някоя от тях да се освободи след-обед, за да поработя над танцовите си стъпки, но... Направо не е за вярване. Залите са заети до една.

Свивам юмруци и усещам как телесната ми температура рязко се покачва. Лизи беше права – аз не съм като останалите ученици, които репетираат до четири през нощта, преспиват в близкото общежитие и на сутринта започват наново. Когато ме приеха в „Ди Би“, майка ми едва се съгласи да ме пусне. Това означаваше да се преместим от Ню Йорк в Сеул, сестра ми да изостави училището и приятелите си, а родителите ми да напуснат работа. Но преди всичко тя не можеше да проумее защо кей-поп музиката значи толкова много за мен и не одобряваше начина на живот в академията – огромното напрежение, дългогодишната подготовка и скандалните пластични операции. Тогава, след като около три седмици я убеждавах да размисли, баба ми почина. Спомням си колко тъжна бях, как плаках часове наред с майка ми и Лия, как, докато беше жива, халмони* сплиташе косата ми всяка сутрин, нашепваше приказки от стари времена в ухото ми и ми казваше с мекия си като кадифе глас, че един ден ще се превърна в красива, умна и много богатата жена. Мама не позволи да пропуснем училище, за да отидем на погребението, и когато се върна от Корея, вече бях решила да се откажа от музикалната академия, но за моя изненада, тя най-сетне се съгласи да се преместим в Сеул, при положение че продължа да уча и да репетирам само през уикендите. (Преди няколко години я попитах защо е размислила след смъртта на баба, но в отговор получих единствено празен поглед и първане по тила.)

* 할머니 (кор.), halmeoni – баба. – Б.пр.

Първоначално условието на мама никак не се хареса на шефовете на „Ди Би“, но поради някаква причина направиха изключение за мен. Ума* смята, че е заради нейната „американска ерудиция“ (както обича да я нарича), но аз знам, че съм просто една от щастливките, които господин Но е решил да удостои с повече внимание. (Макар че в школата допълнителното внимание всъщност означава допълнителен стрес.) Така или иначе, случаят ми нямаше прецедент и не след дълго ми лепнаха прякора „принцеса Рейчъл“, най-разглезената възпитаничка на „Ди Би“; чистокръвната корейка с американски паспорт (американско държание и американска ненавист към месото от консерва...), превърнал се в по-голяма преграда между моя и техния свят, отколкото Тихия океан. Дори сега, шест години по-късно, въпреки че съм тук по-дълго от почти всички, прякорът не избледнява.

Би трябвало да съдят за мен по усилените тренировки. По това, че нощем спя по четири часа заради времето, което отделям за репетиции, след като напиша домашните си. По това, че издействах от училището си уроци по музика, за да упражнявам пеенето си. Но виждат само чистите ми дрехи, прилежно сресаната ми коса и факта, че вечер заспивам в собствено-то си легло.

Най-лошото е, че са прави. Повечето от тях живеят в обществитието и се прибират веднъж месечно (ако имат късмет). Целият им свят се върти около кей-поп музиката. Откъдето и да го погледнеш, изглежда невъзможно да достигна нивото им. Но трябва да направя точно това.

Притиснала длани към челото си, опитвам да поема спокойно, равномерни глътки въздух. Наближавайки все повече въз-

* 엄마 (кор.), eomma – мама, майка. – Б.пр.

растта на дебюта, непрестанно умолявам майка ми да репетирам всеки ден, но винаги получавам категоричен отказ. Как да ѝ обясня, че никой не дебютира в момичешка група, след като навърши пълнолетие? Как да ѝ обясня, че ми остават само три години, докато изляза от разцвета си? Изминаха почти седем години, откакто „Ди Би“ представиха „Електрик Флауър“ точно преди последното им голямо турне. Оттогава не са одобрявали друга момичешка група. От месеци насам се носят слухове, че търсят нова група, а аз не мога да си позволя да чакам още седем години. Не мога да си позволя да чакам даже седем месеца. Тогава може да е прекалено късно. Дебютът на сцена е всичко, за което съм се борила, и за нищо на света няма да пропусна шанса си. Независимо от мнението на Ума.

– Рейчъл!

Бързо свалям ръце от лицето си и си придавам неутрално изражение, подготвяйки се за поредното пререкание с Мина. За мое облекчение, от другия край на коридора се задава Акари, развявайки гъстата си черна конска опашка.

Акари Масуда се преместила в Сеул с родителите си на десетгодишна възраст, след като баща ѝ, японски технологичен гений, започнал работа във военновъздушната база на Осан. Имала шанс да се обучава в „Ел-стар Рекърдс“, голям джей-поп лейбъл в Токио, но родителите ѝ не искали да я оставят сама на толкова крехка възраст. Затова баща ѝ задействал връзките си и я записал в „Ди Би“. Може би защото и двете знаем какво е да си аутсайдер в Сеул, се разбираме прекрасно още от първата ни среща. Не е лесно да намериш приятели сред опонентите си, но Акари е един от малкото хора тук, на които имам пълно доверие.

– Къде се губиш? – пита тя, хващайки ме под ръка с елегантно движение.

Акари притежава грацията на танцьорка, придобита от тренировките по балет, които посещава от четиригодишна.

– Бях на пробно интервю – отвръщам с тих глас.

Виждайки тъмните кръгове под очите ми и почервенялото ми лице, тя бавно ме отвежда настрана от репетиционните зали.

– Търсих те навсякъде. Притесних се да не пропуснеш церемонията по посрещането на новациите!

Изсумтявам и спирам на място.

– Моля те, не ме карай да ходя. Знаеш, че ненавиждам тези церемонии.

– Колкото и да ги ненавиждаш, „церемониите по посрещане символизируют семейството, а то е на първо място в „Ди Би“ – изкискава се Акари, изкривила лице в смущаващо точна имитация на господин Но, изпълнителния директор на „Ди Би Ентъртеймънт“, или както той обича да казва, глава на сплотеното семейство на „Ди Би“. Голям майтап. Приятелката ми размърдва закачливо вежди. – Освен това дочух, че щяло да има кетъринг.

Стомахът ми изкъркорва при мисълта за храна и си припомням, че цял ден не съм хапнала нищо.

– Трябваше с това да започнеш – отговарям, оставяйки я да ме изведе от коридора. – Никога не отказвам безплатно ядене.

– Че кой отказва? – провиква се Акари.

Главното преддверие гъмжи от хора – бързащи за час ученици и служители, заети с организацията на големия концерт на „Електрик Флауър“ в Пусан следващия уикенд. Минаваме покрай столовата, известна като единственото заведение на самообслужване със звезди „Мишлен“ в цяла Азия. Дори световни суперзвезди като Джо Джонас и Софи Търнър идват тук само заради храната. Жалко че ние няма как да ѝ се насладим напъл-

но, понеже измерват теглото ни всяка седмица. Не можем да си позволим да пръснем костюмите си на сцената (сарказмът е умишлен).

Аудиториумът е едно от любимите ми места в академията със своите облицовани в светло дърво стени и метални полилеи. Сцената драматично се издига в средата на залата (пресъздавайки атмосферата на стадион), заобиколена от плюшенокадифени седалки.

Когато се настаняваме на първия ред, господин Но вече е заел мястото си на подиума, а зад гърба му в редица са застанали новите ученици. Обхождам с поглед децата, които до едно пристъпват от крак на крак и се усмихват нервно. Господин Но, както обикновено издокаран в „Прада“, изглежда не по-различно от всеки друг път – със скрити зад огледални очила критично присвити очи, способни да забележат от километър лошо представил се ученик, но сложил ръце върху раменете на новобранци, давайки си вид на загрижен.

Докато бръщолевы за премеждията, очакващи новата партида бъдещи кей-поп звезди, погледът ми се отклонява към масите отстрани, отрупани с прошутото и сандвичи със смокини, понички с розова вода и подноси с плодове, изобилстващи от прясно манго и личи. Малка групичка управители на „Ди Би“ и музикални педагози вече са се разположили около банкетните маси, тъпчейки се лакомо. Виждам позната електриковорозова коса и помахвам на Чунг Юджин, главната музикална педагожка на „Ди Би“. Точно Юджин ме привлече към академията, чувайки изпълнението ми на „Стил“ в Мьонг-донг*. Тогава бях единайсетгодишна и двете с Лия гостувахме на баба за лятото. Сега съм на седемнайсет и Юджин все още е мойт най-голям

* Област в Сеул. – Б.пр.

пример за подражание и ментор. Никой друг освен Акари не знае колко сме близки обаче. Юджин винаги казва, че животът ми в школата е достатъчно труден (най-вече заради интереса на господин Но към мен и специалния ми график) и без да разкрива пред всички, че съм нейна любимка. Отвърща дискретно на поздрава ми, придавайки си заинтересован вид, когато сбръчкан стар уредник на „Ди Би“ я сграбчва за ръката и започва да бърбори в ухото ѝ. Поглеждайки ме отново, оформя думата „помощ“ с уста.

Засмивам се тихичко, сетне отмествам очи към голямата оранжево-бяла табела на масата, гласяща: „От името на Чу Мина и баща ѝ. Горди сме да бъдем част от семейството на „Ди Би“. Добър апетит!“. Усмивката ми се изпарява. Може би все пак мога да откажа безплатно ядене.

– Май вече не съм гладна – отсичам с равен тон.

Акари проследява погледа ми.

– Оу! – казва и се разсмива в опит да повдигне настроението ми. – Стига де, Мина не е чак толкова лоша.

– Не помниш ли какво ти разказах за моята церемония?

Тя се усмихва широко.

– О, да. Обожавам тази история.

В първия си ден в „Ди Би“ нямах представа, че трябва да се поклоня на старшите ученици. Тъкмо бях пристигнала от Ню Йорк и макар родителите ми да са корейци, в Щатите никой не се покланя на никого. Когато бях малка, поздравявахме с поклон единствено приятелите на нашите от църквата по случай Нова година (и то с удоволствие, защото в замяна винаги получавахме по една двайсетдоларова банкнота). Мислех си, че церемонията е просто парти за добре дошли и шанс да се запознаем с останалите. Знаейки, че съм в пълно неведение, Юджин прошепна в ухото ми да се поклоня на старшите ученици. Та-

ка и направих. Но когато стигнах до Мина, момиче на моята възраст, просто ѝ подадох ръка, убедена, че постъпвам правилно (и учтиво). Тя обаче реагира така, сякаш съм я изритала в корема.

– „За коя се има тази кучка?“ – залива се от смях Акари, имитирайки Мина. – „Да не би да се мисли за повече от нас, понеже е от Америка? Научи се на обноски, новобранке.“

Врътвам очи, спомняйки си как незабавно ме наклевети пред господин Но и настоя да бъда наказана заради неуважението си към сънбе (абсолютно *всеки* с повече опит от теб, дори да е на твоята възраст или по-млад). За радост Юджин не допусна това да се случи. Но оттогава Мина си постави за цел в живота да ме унищожи.

– Определено има проблем с нервите.

– Но въпреки всичко не ѝ се поклони, нали?

– Няма сила, която да ме накара да се поклоня на разглезено и самовлюбено момиченце като Мина.

– Само така. – Акари ме потупва по гърба. – Младата Рейчъл би се гордяла с теб.

Хвърлям ѝ бърза усмивка, но сърцето ми се свива. Ако можех да върна времето назад и знаех подобаващия етикет, наистина ли щях да постъпя по същия начин? Припомням си как напуснах репетиционната тази сутрин, как вечно избягвам конфронтациите с другите ученици – Юджин винаги ми казва да не падам духом, да се съсредоточа върху обучението си, и постоянно си повтарям наум тези думи. Но... би ли се гордяла с мен единайсетгодишната Рейчъл? Или би ме нарекла страхливка?

С Акари се присъединяваме към церемонията на подиума, изчаквайки реда си да получим поклон от новациите.

– Извинете – озъбва се насреща ни Лизи. – Мястото на

принцесата и нейната подчинена е в края на редицата.

Момичетата около нас ахват ужасено.

– Ти извинявай – не ѝ остава длъжна Акари, присвивайки гневно очи. – Ние сме по-старши от теб. Никъде няма да ходим.

Лизи нервно стрелва очи към Мина, която ни наблюдава със самодоволна усмивка на лицето. Но няма какво да каже. И двете знаят, че Акари е права.

– Все тая – изпуптява тя. – Пак си оставате аутсайдерки.

Всички ученици наоколо ни зяпат и се кискат. Време е да сложа край на това.

– Хайде да се махаме, Акари – прошепвам с пламнали бузи. – Не си заслужава да се караме с нея.

По езика на тялото познавам, че приятелката ми кипи от ярост, но все пак се вслушва в думите ми. *Не си заслужава* – убеждавам сама себе си. Непрофесионално е да правя сцени на церемонията. Аз не съм Мина.

Слизаме от подиума и се отправяме към банкетната маса. Юджин ме хваща за ръката, стисвайки я здраво.

– Наред ли е всичко?

Усмиввам се с половин уста.

– Да. Не се тревожи – отвърщам, игнорирайки набърченото ѝ чело.

Вземам си чиния и се пресягам за сандвич, решена да притъпя чувството на срам, когато Акари ме улавя за ръката, поклащайки глава.

– Тези са с краставица – казва и посочва табелата.

– Отврат. – Потрепервам, мятайки сандвич с бекон и сирене в чинията си. – Благодаря ти. Спаси ми живота.

– За какво са приятелите? А и никога повече не искам да преживявам ужасяващата краставична катастрофа от 2017 го-

дина. Още сънувам кошмари, като се сетя как оповръща цялата столова от една мъничка хапка краставица.

– Не обвинявай мен! Краставиците са джогинг под формата на зеленчук! Хората се преструват, че ги харесват, защото уж били полезни за здравето, но всъщност са отвратителни. И оставят ужасен вкус в устата. Трябва да ги забранят със закон.

– Извинявай, чингу*, но краставиците не са ли плодове? – разсмива се Акари и аз я замерям със смачкана на топка салфетка.

Във всяка кей-поп академия ще откриете някои от най-талантливите тийнейджъри в света – изкусни танцьори, даровити певци и разбира се, изтъкнати клюкари.

– Чух, че е боядисал косата си оранжева – обявява Юнджи.

– Не просто оранжева, а в абсолютно същия нюанс като на Ромео от „Биг Мъни“ – включва се с тънко гласче първокурсник, обут в сребрист панталон.

Клюките, естествено, са по адрес на един-единствен човек: Джейсън Лий, най-новата кей-поп звезда на „Ди Би“ и последно попълнение върху златната плоча на стената, след като групата му „Некст Бойс“ дебютира на първо място със сингъла „Истинска любов“. Доскоро навсякъде из Сеул звучеше непогрешимият тенор на Джейсън. Господин Но изглеждаше по-щастлив от всякога. Сега обаче отношенията между кроткия, почтен Джейсън и шефовете на „Ди Би“ са доста обтегнати и никой не знае каква е причината. Отпивам глътка „Милкис“, щастлива поне за малко да се откъсна от проблемите си и да послушам клюките около себе си.

– Говори се, че е откраднал плоча от колекцията на господин Но – прошепва момиче, скрито зад буен червеникавока-

* 친구 (кор.), chingu – приятел. – Б.пр.

фяв бретон.

– Момчето ангел да краде? Никога!

– Господин Но ще забележи ли изобщо? Сигурно има над хиляда плочи.

– Шегуваш ли се? Вманиачен е по тях.

– Какво значение има дали е крадец? Прекалено е сладък, за да бъде уволнен!

Половин дузина ученици кимват в знак на съгласие.

Поклащам глава недоумяващо. Откраднати плочи и боядисана коса? Само това ли успя да произведе фабриката за клюки на „Ди Би“? Преди няколко месеца, когато Сузи Чой беше отстранена по средата на обучението си, плъзнаха слухове, че е наркоманка и дължи хиляди долари на дилърите си, които за отплата са я продали на корейски ресторант в Камбоджа. (Акари, от друга страна, твърдеше, че е видяла Сузи хваната за ръка с някакво момче на улицата, но на мен не ми се вярва. Няма начин да е нарушила най-строгото правило на „Ди Би“ – в тази индустрия наркотиците са по-приемливи от това да имаш гадже). Друг пример е, когато на родителите ми веднъж им се наложи да работят в неделя и ме помолиха да взема Лия със себе си в школата. Веднага се понесоха слухове, че тя ми е дете и затова не ми остава време за репетиции през седмицата. Разбира се, на заден план остана фактът, че съм само с пет години по-голяма от нея.

– Трябва да се концентрираме върху репетициите, а не върху това да клюкарстваме – превзето казва Мина, поглеждайки към господин Но.

Едва се сдържам да не врътна очи. Как е възможно да се подмазва толкова открито?

Фокусирайки поглед върху чинията в ръцете ми, тя пристига при мен с широка усмивка.

– Рейчъл, жалко че не можа да участваш в церемонията. Но е по-добре на сцената да бъдат хора, които знаят какво правят, не мислиш ли? Надявам се поне да успееш да похапнеш.

Това вече прелива чашата на търпението ми.

– За щастие, съм естествено слаба и не ми се налага да спазвам диети – отвръщам с ведър тон, отхапвайки парче бекон.

Задържам за секунда погледа си върху нейната чиния, пълна с белена целина и дотори-мук*, чувайки кикота на по-малките ученици наоколо.

Мина присвива гневно очи. Не е свикнала да отвръщам на нападите ѝ. Сигурна съм, че ще ми го върне тъпкано. Извисявайки гласа си с няколко октави, отвръща:

– Ако двете с Акари сте свободни довечера, защо не дойдете на вокалните ни репетиции в общежитието? Провеждаме ги всяка събота вечер и не искаме да изоставате.

Общежитието. Мама никога няма да ми разреши да отида, и Мина го знае.

Преди да успее да отговоря, господин Но се приближава до нас. Високият тон на Мина явно е свършил работа. Ако не друго, от всички тези допълнителни уроци по пеене се е научила да разгръща гласа си.

– Нещо за късна репетиция ли дочух? – Очите му обхождат групата и се спират върху мен. – Рейчъл, ти ли даде тази идея? Нашата най-усърдна ученичка!

Останалите не издават нито звук, изпълнали гърбове като струни и изчакващи реда си да впечатлят директора.

Мина изглежда бясна, че господин Но за пореден път ми обръща повече внимание, отколкото на нея. Залепвам усмивка на лицето си и отварям уста да отговоря, но тя ме прекъсва в по-

* Желе от жълъди. – Б.пр.

следния момент.

– Аз също ще присъствам, сър! – изкрещява с пълно гърло, разсипвайки няколко резенчета целина от чинията си.

Господин Но разширява смаяно очи, но бързо се съвзема.

– Чудесно. Браво на вас, госпожице... ъм...

– Чу. Мина Чу. Баща ми е Минхи Чу ... – Лицето ѝ посърва. – Дватамата с него сте стари приятели...

– Да, разбира се, дъщерята на Минхи! – смее се директорът, видимо облекчен. – Благодаря, че ми напомни.

Мина разтегля устни в огромна усмивка.

– Аз ви благодаря, господин Но. Няма ли да се видите скоро с баща ми? Той винаги казва колко му е приятна вашата компания на коледните партита на „Корпорация Чу“...

– Да, непременно ще му се обадя – изчуруликва Но, насочвайки вниманието си обратно към мен. – Страхотно си подбиращ приятелите, Рейчъл! Вие с Мина сте пример за подражание на другите старши ученици. Всички до един трябва да превърнете късните упражнения в свой приоритет. – Погледите ни се срещат и виждам отражението си в очилата му. – Особено онези от вас, които искат да дебютират скоро.

Цялата горя отвътре, но не позволявам да проличи. Усещам погледа на Мина да пробива дупка в главата ми и въпреки това намирам сили да се усмихна.

– Може да ме броите, значи. – Господин Но кимва одобрително, а аз вдигам напитката си за наздравица. *За семейството и пълното прецакване.* – Нямам търпение.